

ใจ อยากฝัน

มริลลดา อินทร์อุดม
ประนัยด์ พันชนะศรี

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2557

ขอบคุณ

ก้มกราบคุณครูผู้ประสิทธิ์
ให้ลิขิตงานทกลอนอักษรศรี
ปลูกเรารักถักถอยรอยวชิ
คืออาจารย์สุรีย์ พันเจริญ

ขอบคุณความร้าย-ดีในชีวิต
ความถูก-ผิด บิดเบี้ยวเสี้ยวขัดเขิน
ประสบการณ์ชีวิตที่เผชิญ
ความขาด-เกินคือต้นทุนหนุนกวี

กราบขอบคุณ กรุณาเคยบำไหล
จากน้ำใจ คุณประหยัด พันธะศรี
คอยเป็นหลักผลักดันปลูก"ฝันดี"
ผู้รังสรรค์ฝันวิถี...ที่เดินมา

เสมือนคำนิยาม

จากใจ...ในโลกฝัน

ความจริงใดมีแก่นเหมือนแดนฝัน
ช่างเสกสรรประพันธ์กานต์ผ่านฟ้าใส
จารจรดบทบันทึก...จารึกใจ
เก็บฝันไว้ในคำกลอน....ทุกตอนความ

เพียงได้อ่านผ่านคำนำล้าเหตุผล
ก็มากลั่นคลอใจให้ไถ่ถาม
สานสายใยอย่างไรหนอขอติดตาม
ชมความงาม...งานศิลป์...จินต์กวี

หนึ่งบุรุษ...แสนดี ชี้นำขาว
พาหญิงสาวเคล้าฝันบรรเจิดศรี
ฝ่าหมุดาวพราวฟ้ายามราตรี
ก่อเกิดมี...โลกในฝัน..กลั่นเป็นกลอน

เขียนบันทึกนี้ก่อนนอนหลับ
เมื่อคราวครั้งหวานใสใสอักษร
อบอุ่นไ..ในโลกฝัน...นิรันดร
ทุกช่วงตอน...กลอนฝัน...สวรรค์ใจ

คุณขอนแก่น ชายคา ฯ

.....

วรกมล ทองสด : ไม่ได้อ่านกลอนแนวนี้มานานแล้วค่ะ เคยอ่าน
สมัยยังสาว อ่านแล้วก็นึกย้อนไปถึงช่วงชีวิตวันนั้น
เลยคะขอบคุณคะ ที่ผลิตหนังสือกลอนดีๆ
มาให้อ่าน

วชิระ : สั้น กระชับ ไม่ต้องตีความมาก
สุธิดา กิตติศรีวรพันธุ์ : อยากอยู่ในโลกฝันเหมือนกันหนอ
เพื่อเจอคนที่เฝ้ารอในโลกฝัน
เพื่อได้เจอรักที่ดีมีแบ่งปัน
อย่าเพิ่งปลุกจากโลกฝัน...ฉันขอนะเธอ

(จากในโลกฝัน ตัวอย่าง)

สมบูรณ์ อุนภิรมย์ : อ่านแล้วขอรวมฝันด้วยคนนะ

วรกมล ทองสด : อ่านแล้วชวนฝันมากเลยคะ

Piyawat Neammalia : ชอบตั้งแต่หน้าปกเลย ภาพประกอบใน
แต่ละเรื่องสวยครับ อ่านแล้วเพลิน

วชิระ : เล่มนี้มีรายละเอียดชวนวิเคราะห์ถึงธรรมชาติ หาดทราย
และคนซึ่งเป็นสิ่งสัมผัสได้ด้วยกายหยาบ

(จากในโลกฝัน)

วชิระ : ดีครับ (ในโลกฝันเล่มสอง)

วชิระ : น่าเสียดายอวสานเสียแล้วในโลกฝัน กำลังนอนฝันลึก ๆ
อยู่อวสานเสียแล้ว (จากอวสานในโลกฝัน)

anchalee : สุดยอด...ที่หนึ่งเลย

วชิระ : แผ่วๆสัมผัสของสายลมจะเหน็บหนาว อบอุนหรือ
ร้อนรุ่มเป็นความหมายเฉพาะของผู้แปลความ
(จากลมพัดผ่านหัวใจ)

วชิระ : ความพยายามและผลสัมฤทธิ์ของความพยายามจะไปด้วย
กันเสมอครับ (จากบันไดดาว)

วชิระ : ได้อ่านและติดตามมาตลอดตั้งแต่ในโลกแผ่นเล่มแรกถึง
อวสานตลอดจนลมพัดผ่านหัวใจ บันไดดาว และ ยังฝันถึง
เธอเล่มนี้ ช่างจินตนาการและสอดแทรกสาระได้ดี ยกहां
ดาวให้เลยครับ

อัญชลี : ยกहांดาวให้เช่นกันค่ะ คนเกิดเดือนกันยา เก่งและ
โรแมนติกทุกคน..... ให้हांดาวค่ะ (จาก ยังฝันถึงเธอ)

.....

ผู้เขียน : รู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่งที่ท่านกรุณาติดตามผลงานและ
ให้กำลังใจ ขอขอบคุณไว้ในโอกาสนี้ด้วยค่ะ

คำนำ

บทกวีที่คนต่างรู้สึก
เขียนบันทึกหัวใจยามไม่เห็น
ความทรงจำ ความฝัน อันเคยเป็น
อันอบอุ่น กรุ่นเย็น อยู่เช่นเดิม

ถ่ายทอดความรู้สึกระลึกถึง
หวนรำพึงความหลังครั้งแรกเริ่ม
ความรู้สึกโหยหามาต่อเติม
ประจักษ์เสริมใสในรอยกรอง

เพื่อมิให้ลืมเลือนคล้ายเตือนย้ำ
ให้จดจำคืนวันอันเกี่ยวของ
ในทุกฉากชีวิตนาที่ทอง
เหมือนไฉมอมยอนหลังยังคืนวัน

พร้อมกับฝากความกังวลบนอักษร
ด้วยคำวอนเพียงว่า "อย่าลืมฉัน"
เมื่ออ่านหนังสือจบอย่าลบก้น
คือความฝันอันซุกในทุกกลอน

สารบัญ

ขอบคุณ	iii
เสมือนคำนิยาม	iv
คำนำ	ix
Forget-Me-Not	17
หอมกลิ่นแก้ว	19
ดอกพุดตาน	22
ดอกกาทะเลา	24
พระเจ้าหาพระองค์	26
เธอคือแสงสองใจ	29
เครื่องเคียงเลี้ยงหัวใจ	31
ยาเม็ดลูกกลอน : Pill of Poems	34
หนองประจักษ์ฯ	37
แสงที่แฝงมืด	39
กัลปพฤกษ์รำลึกมัน	43
กัลปพฤกษ์รำลึกถึง	46

ขอทานรัก	49
.....	
รอ ทานรัก	51
.....	
รักหลอกกับดอกจาน	54
.....	
สวยดอกจาน	56
.....	
เศษดอกโสน	59
.....	
ดอกโสนโสภา	61
.....	
หามีได้บอกรักไม	63
.....	
เกล่งหลอกแทบอกรัก	65
.....	
รักล่วงหน่วงเวลา	67
.....	
รักหลอกนอกเวลา	69
.....	
กรงนกแก้ว	71
.....	
วาสนานกแก้ว	73
.....	
เพรงพากย์	77
.....	
วังเวงพากย์	80
.....	
ซากฝัน...วันเพ็	83
.....	
ดาราหลบเงา	87
.....	
คนออนแอ	89
.....	
ปลอบ	91
.....	

คิวดัด-ไคคื มีข้อคิด	93
.....	
ผืนดัด	96
.....	
บุชาน้ำใจ	99
.....	
กลั้วขวัณกระเจิง	101
.....	
ฉงนเลิฟ	103
.....	
ไมพรอมเตยอุมรับ	105
.....	
.....	

อยากให้เธอจดจำ
ดอกไม้เลอล้ำประจำถิ่น
ทุ่งหนองคลองคูคูแผ่นดิน
ในรอยถวิลจินตนา

Forget-Me-Not

ดอกไม้สีม่วงเข้มเต็มตลิ่ง
เขาลื่นกลิ้งหลังควาเอามาได้
แต่เกราะเหล็กแสนหนักผลักเขาไป
หล่นลงในน้ำหลากเขียวกรากนั้น

เขาตะโกนประโยคโศกสลด
Forget-Me-Not พจน์โศกศัลย์
หลังจากโยนดอกไม้ให้สาวทัน
ก่อนชีวิตจมหายใต้ทองธาร

จึงคล้ายกล่าวจาประกาศิต
แบบสนิทดอกไม้ใช้เรียกขาน
อัศวินกับหญิงสาวราวตำนาน
รักชั่วกาลปาวสานสะท้อนใจ

คนทั่วทั้งโลกาตราตรึงจิต
เขาสถิตตรึงตราหาลืมนี่
อยากมีคนที่จำฉันบ้างทำอย่างไร
ทุ่มลงไปหมดหน้าตักรักเหมือนกัน

ซึ่งเป็นความรักที่มีแต่ให้
ไม่ต้องได้รักตอบมาปลอบขวัญ
มีเคยคิดรอร่าอยากสำคัญ
ขอเพียง "อย่าลืมนั่น" เท่านั้นพอ

หอมกลิ่นแก้ว

ชาวเอ๋ย ดอกแก้วขาวพราวเต็มต้น
ประดับบนทรงพุ่มช่อมะเขี้ยว
คล้ายฟองคลื่นตื่นทรายช่วงคล้ายเกลียว
ถูกทรายเหนียวเกลียวลอง ฟองกระจาย

มาติดค้างกลางทรายใบไม้ช่อมะ
รวมเป็นกลุ่มเป็นก้อนคลื่นสลาย
มากลายเป็นดอกช่อลอพระพาย
ขจรกระจายลมช่วยหอมรวริน

หอมเอ๋ยหอมรวรินกลิ่นแก้วหอม
คล้ายเหนียวนุ่มหัวใจไฟหากลิ่น
แม้จะเป็นหอมเอ๋ยซึ่งเคยชิน
หากถวิลกลิ่นหอมไม่ยอมคล้าย

อยากอยู่ใกล้ได้ดมหอมเสมอ
หากพลังพลอห่างไปก็ใจหาย
ขอร้องแก้วจงอย่าร้างไปห่างกาย
วันสุดท้ายของชีวิต...ค่อยคิดไป

ยังคงฝันเสมอเธอเหมือนแก้ว
ที่มองแล้วหมดจดและสดใส
เพียงแค่อยกวิลกลิ่นชื่นใจ
ดังจะไม่เคยจางเหินห่างกัน

จึงรักเธอมากมากอยากกอด
เก็บเอาไว้ดมดมหอมในฝัน
เป็นแก้วใสแจ้วแก้วช้วน
ที่คงค่านั่นต้นนิรันดร

ดอกพุดตาน

ทอดสายตาหาอันใดในดอกไม้
ที่เคยได้ชื่นใจน้อยไปหรือ
แต่ดอกไม้ดอกใหม่ที่ไฉนมือ
มิใช่คือมาลีที่เคยชิน

ดอกไม้มีคุณค่าที่น่านรัก
ด้วยรูปลักษณ์มาลีด้วยสี กลิ่น
ด้วยหน้าที่กุสุมลอภุมริน
ด้วยเป็นสินเสริมศรีเมทินีดล

ดอกไม้นี้แตกต่างอย่างเด่นชัด
อันอาจจัดเป็นมาลานาฉงน
สีเปลี่ยนไปไม่ผิดชีวิตคน
จากวันแรกเริ่มต้นจนบั้นปลาย

แรกเริ่มบานตอนเช้าชาวบริสุทธิ์
ปานมนุษย์แรกครองไร่มองหมาย
ต่อเติบโตวัยไปมีสิระบาย
จนกลับกลายเป็นเริ่มเจิมแดงเจือ

ดังมนุษย์เริ่มรับสัมผัสโลก
ดุจทุกขโศกโลกนี้สิระเรื่อ
กลีบมาลีสีอมชมพูเจือ
เปรียบคนเมื่อช่วงกลางชางคล้ายกัน

ถึงยามเย็นเช่นคนมลทินทวม
สีกลีบรวมชมพูเข้มจนเต็มชั้น
เปลี่ยนสามสีได้นาทีในวัน
ดอกไม้อันแปลกสุดชื่อ พุดตาน

ดอกกากะเลา

ยามแล้งเยือนเยือนถิ่นดินระแหง
ความร้อนแล้งเต่งตำบลดงเกินอุ่น
ต้นไม้นิ่งซึ่งขาดหยาดพิรุณ
ปรับสมดุลชีวันตามครรลอง

กากะเลายืนสู้อยู่กับที่
อ้างคูมาลีมีพลังรังสีสอง
บมเรารุกปลุกแต่งด้วยแสงทอง
บริสุทธิ์ผุดผ่องต้องกลีบบาน

ม่วงละมุนอุ่นเอื้อผิเสื้อสวย
ยั่วเยาด้วยผจงจีบของกลีบหวาน
ประดับทุ่งคองแดนแสนสะคราญ
เต็มแผ่นดินถิ่นอีสานหวานละมุน

เป็นสัญญาณขานกล่าวยามหนาวสิ้น
ทั่วท้องถิ่นดินแห่งลมแล้งกรุ่น
เวลาชมดอกไม้บาน-การทำบุญ
โลกเรารุ่นหมุนบีบควรรีบทำ

กาเกเลาสีม่วงช่วงสวยสะ
ชีวิตคนมีระยะจะขึ้นฉ่ำ
เวลาถูกจำกัดด้วยสัจธรรม
ซึ่งมีกรรมระบุช่วงหวางเวลา

กาเกเลา*ถึงช่วงก็ร่วงหล่น
แม่บานทนผจญแดดที่แผดกล้า
แต่มาลีมีช่วงเตะดวงตา
มิเคยบานรอท่า...สายตาคน

* หรือ อินทนิลบก

พระเจ้าหาพระองค์

ยังยืนทอดสายตาผ่านฝนน
มากเมฆหม่นฝนอาจไม่ขาดสาย
น้ำท่วมฟ้า ฟ้าต้องรองรับ
เพื่อฝนกลายเป็นน้ำท่วมอก...ฝนตกฟ้า

"พระเจ้าหาพระองค์" ต้นตรงแนว
เปี่ยมปอนแล้วสินะ พระเจ้าหา
แม่เรือนยอดคอดกลุ่มพุ่มเป็นวา
เปี่ยมน้ำตาฟ้ารู้ทั่วหน้ากัน

พระเจ้าหาพระองค์อาจส่งเสริม
ตามเชื่อว่าจุนเจิมเฉลิมขวัญ
บัดเป่าความชั่วร้ายหดหายพลัน
เหมือนมียันต์เมตตามหานิยม

พระเจ้าหาพระองค์รอบทรงผล
เป็นข้อมนต์ดลมิตรสนิทสนม
ทรงเสน่ห์แท้ดังในสังคม
คือกลิ่นลมปมคตินิมิตเจอ

แม่เพียงชื่อถ้อยล่งดังพระเจ้า
อันแนบเนาภายในใจเสมอ
ดลความฝันบรรเจิดงามเลิศเลอ
ดาลใจเอ่อสุขสันต์กับฝันดี

ใจจึงยึดชื่อเธอเสมอเท่า
เทียบพระเจ้าหาพระองค์ซึ่งคงที่
ด้วยความเชื่อเทิดทูนพูนทวี
พระเจ้ามือภิสัทธีนิจนิรันดร

เมฆสลายกลายเป็นฝนหยุดตก
แต่ในอกคล้ายโลกยังโศกศัลย์
โอ้ ! พระเจ้าแสนดีของชีวัน
ช่วยจุนเจิมเฉลิมขวัญให้ฉันที

เธอคือแสงส่องใจ

ขาดแสงทองส่องกมล "คนใจบอด"
แม้อยูรอดตลอดมาเพราะตาเห็น
แต่ใจปวดรวดราวและหนาวเย็น
แสงจึงเป็นเช่นฝันอันเลื่อนลอย

มะงุมมะงาหราตามหาแสง
ชนกำแพงพุกซำก็คลำป้อย
ถูกขุดขีดกรีดผิวเป็นริ้วรอย
จนหัวใจลายพรอยด้วยรอยริ้ว

เธอปรากฏให้เห็นเช่นแสงส่อง
เป็นแสงทองส่องใสเกลือบลิ้ว
ฉันดีใจจริงจริงวิ่งตัวปลิว
ใช่เป็นการผ่านฉิว...ปะทิวไม้

จิ้งวับวับแวมแวมมิแถมชัด
พอติดขัดซ้ำซ้ำฉั่นร่าไห้
แมต้งหน้าเงยแหงนก็แสนไกล
จะต้องทำอย่างไรไห้ใจเจอ

อยู่เป็นแสงส่องใสในใจฉั่น
ไห้ทุกวันแสงทองส่องเสมอ
ไห้หายบอดตลอดไป...ได้ไหมเธอ
ฝันละเมอเพื่อผ่านมานไม้บัง

แม่เธอเป็นแสงส่องให้มองเห็น
แต่ก็เป็นเพียงแสงของแรงหวัง
มีโอกาหายวับดับพลั้ง
หัวใจยังอาจจะบอด...ตลอดกาล

เครื่องเคียงเลี้ยงหัวใจ

เพียงเธอส่งขอความมาถามข่าว
ความเหน็ดเหนื่อยจนซาก็ซาหาย
ลบความเหงาเปล่าเปลี่ยวและเดี๋ยวดาย
พร้อมระบายอบอุณกรุ่นหัวใจ

ฉันบอกเธอทุกคราว่า "คิดถึง"
เป็นคำซึ่งฉันชอบส่งมอบให้
คล้ายดังเป็นเครื่องเคียงเลี้ยงหทัย
ประกอบสำรับใหญ่ในชีวิต

รู้ว่าเป็นเครื่องเคียงแค่เพียงชื่อ
ความหมายคือเพียงเป็นเช่นสีส่น
มิได้มีใดทำให้สำคัญ
แต่เป็นฝันเชื่องเชื่องของเครื่องเคียง

ถูกมองข้ามหายคามาสเสมอ
แม่จะเจอเธอทำก็จำเสียง
สอนใจตนบนนิยามความพอเพียง
ได้วางเรียงเคียงสำหรับนับว่าบุญ

เพราะสำหรับเครื่องเคียงเพียงเธอรับ
ไว้ประดับกับข้าวราวเกื้อหนุน
ให้เครื่องเคียงเมียงหาเจอค่าคุณ
ก็คุ้มทุนที่จิต คิดถึงแล้ว

ส่วนที่เธอเปลอจิตคิดถึงตอบ
เหมือนเธอมอบกำไรใส่ผ่องแผ้ว
ให้เครื่องเคียงเสียงใจอยู่ในแนว
มุ่งแนแนวน้ำที่ นี้อต่อไป

ยาเม็ดลูกกลอน : Pill of Poems

โลกขาดรักหมักหมมจ่อมจมโรค
มีสร้างโศกเสื่อมทุกข์ไร้สุขศรี
ยาอะไรไวฤทธิช่วยคิดที่
สารเคมีตัวหลักคือ "รัก" เอ่ย*

Insufficient Love caused
the accumulation of World's diseases;
so suffering is declined
while happiness that people need.
What medicine would you suggest please!
And indeed "Love" should be the main
prescription.
(P.Pantasri)

ปรีศนา ยา ลูก กลอน นอน หงุด หงิด
เผ้า ขบ คัด ฤ ทธี ยามา เฉลย
คน ทั้ง โลก ใ ช้ พลัน ทั น ใจ เลย
ยา ตอง เคย สร้าง สุข ทุก แผ่น ดิน

ยา ซึ่ง มี รัก สมาน เป็น สาร หลัก
แก้ ทุก ข หน้ ก หัก ไศก ใน โลก สิ้น
และ ออก ฤ ทธี ทั น ที่ ที่ ไต่ กิน
คอง ข้าง ชิน เรา รู้ ชื่อ คือ "รัก กัน"

หนองประจักษ์ฯ

ใกล้พลบค่ำรำไรแนวไฟรุ่ง
ฟ้ายังมุงทุงนทีสีฟ้าใส
สวยสีน้ำ งามสีฟ้า ดวงตาไฟ
มีเงาดำรำไรในนที

เมฆเป็นพืดมืดหม่นอยู่บนหัว
เริ่มดูเหมือนเลื่อนสลับทั่ววิถี
หนองประจักษ์ฯเดินหน้าสู่ราตรี
สกุณีสกุณาอำลาวัน

ต่างโอบยบินผินหลังเข้ารังพัก
หนองประจักษ์ฯ ราตรีเริ่มสีส่น
ไฟวับแวมแถมขอบรอบน้ำพลัน
ล่ำลาวันย นึกอะไร ไฟไต้หน้า

หนองประจักษ์ฯ ประจักษ์ตราตรึงจิต
เทพนิมิตเมืองแมนไว้แสนต่ำ
ให้คนยืนตื่นใจไหลลำนํ้า
สวยหัวค้ำล้ำเหลือเหนือค้ำชม

อยากให้เธอมาลองยืนคลองแขน
ชมเมืองแมนแดนอุดรฯ ตอนแตรม
ตอนพลบค่ำรำไร ไฟ น้ำ ลม
ค่านิยมรอยทั้งรอยดอยราคา

จึงเก็บภาพหนองประจักษ์แหล่งพักผ่อน
ยามสายัณห์ตะวันร้อนอ่อนอุษา
เป็นของฝากจากใจคนไกลตา
ด้วยภาพผ่านนานพามาสู่เธอ

แสงที่แฝงมืด

หม่นสีหมอกหยอกภูดูรางเรือ
แดดสีทองส่องเอื้อเหินน้ำใส
บนดินลุ่มปุ่มป่าดูรำไร
ต้นสนใหญ่บังตาทิพากร

ช่างเป็นความพอดีของสีแสง
จะว่าแจ่มก็ไม่แจ่มด้วยแสงอ่อน
จะว่ามีดีก็มองเห็นเป็นเนินดอน
ความมืดซ่อนสงบบหลบซอกบัง

ดังทิวาจะมาเยือนในเถื่อนทุ่ง
ดังแรกรุ่งทุ่งเถื่อนเหมือนมีหวัง
จะเขาสู่วันสว่างอย่างจริงจัง
มีตราตรึงก็ยังแอบลึงเล

อยู่ในช่วงกำลังตั้งอำนาจ
มองไม่ขาดอาจเป็นคืนยืนโผแผ
จึงสีแสงแห่งทิวามาปนเป
ดูหลากเล่ห์ลึกลึกให้ตรึงตรอง

ดูคล้ายคล้ายหัวใจในยามรัก
สว่างหวานงามนักด้วยรักสอง
ดังจะเริ่มทิวานาที่ทอง
จะสว่างเรืองรองเต็มห้องใจ

มองภาพงามยามรุ่งในทุ่งเถื่อน
คล้ายสะท้อนดวงจิตคิดหวนไหว
หรือความงามทุกฉากต้องมานัย
หรือรักใสอยู่บนหม่นหลบมุม

ฝากให้เธอระลึกถึง
วันซึ่งเคยอยู่และรู้ลึก
สิ่งซึ่งอยู่ในใจส่วนลึก
ยามนี้ก็ภาพพจน์ตามบทกลอน

กัลปพฤกษ์รำลึกมัน

กัลปพฤกษ์ชูช่อลุ่มพลีว
จะลับลิวแรมรางหางบุปผา
เคยขึ้นชมดมดอกสุคนธา
หวิววิญญาณ์หวาดหวั่นถึงวันจร

ม่วงกับขาวพราวพริ้งยังฝ้งจิต
เคยเชยชิดติดเสนห์แห่งเกสร
ยามนิราศรางลาสุดอวรณ์
เกรงภมรเล่นลื่นลอบลี้มโลม

ฝากน้ำค้างพรางพรมฝากลมลอง
ฝากสายรุ้งไอลอองประคองโฉม
สุริยฉายสายธารมานโพนม
อย่าให้โน้มกิ่งนอมลงดอมดิน

ช่วยรักษามาลีศรีสวัสดิ์
หากพรายพลัดคงเศราเฝ้าถวิล
จงปกปักรูปผาอย่าราคิน
ภุมรินอย่าล้ามากล้ากราย

ถึงหมั่นตวันหน้าจกมาขึ้น
ให้เป็นอื่นร่างลานั้นอย่าหมาย
บุปผชาติสวาสดีเลื่อนก็เหมือนตาย
ชีวาวยขอมอบตอบมาลี

กัลปพฤษณีกน่าน้ำตารวง
ขอขาวมวงกำสรดหมดราศี
เรียมจำจากแลลับนับแรมปี
จุมขจีขาวมวงอย่ารวงโรย

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

กัลปพฤกษ์รำลึกถึง

กลิ่นลอยลมดมดมหอมลึกลึก
กัลปพฤกษ์รวรินส่งกลิ่นหอม
หม่อมรวอนบินถวิลดอม
คนถนอมไม่อยู่เจ้าสุร่อ

สีชมพูแกมขาวสวยพราวพริ้ง
หอยตามกิ่งอิงกานอยู่ยกชูช่อ
งามเกสรสีเหลืองเรืองล่อ
สวยจริงหนอช่อชั้น...กัลปพฤกษ์

บุราณกล่าวหาเจ้าอยู่คู่สุวรรณค์
ปรารถนารอยพັນอันรู้สีก
เมื่อตั้งจิตคิดขอก็สมนึก
คล้ายจารึกลึกลับกับต้นไม้

จึงจำลองของเก่าเอาเงินติด
เนรมิตโชคแก่คนยากจนได้
เพื่อทำงานงานศพแล้วจบไป
แต่เกิดใหม่ในเทศกาลงานรื่นเริง

รูปจำลองเปลี่ยนผ่านตามการใช้
ซื้อต้นไม้คล้ายขลังยังค้างเติ่ง
เป็นต้นไม้ก้านลั่นถันเถกิง
ใช้ในเชิงความเชื่อที่เหลือรอย

กัลปพฤกษ์ชูช่อลอลมหนาว
ไหวแพรวพราวสวยงามตามกิ่งห้อย
รู้ว่าजारอเขา....เหมือนเราคอย
ถึงเศราสรอยแต่เจ้าก็เข้าใจ

รักษาตนทนเหงา...เราเป็นเพื่อน
ช่วยนับเดือนนับปีกันดีไหม
ว่าจะต้องหมองเศร้าอีกเท่าไร
กว่าคนไกล ที่อำลา...จะมาเยือน

ขอทานรัก

ณ ซอกตึกแห่งนี้มีที่ว่าง
สำหรับวางหัวใจอันไร้ค่า
คนมอซอรรอเศษความเมตตา
นั่งก้มหน้าคอตกอกขอทาน

ความเจ็บปวดร้าวคราวแรกรัก
สะท้อนทรวงฮักฮักคอยหักหาญ
ดวงฤทัยรักแรกเหลวแหลกลาญ
จนพิการเช่นนี้ฤดีตรม

จึงกลายเป็นยาจกที่อกหัก
ขอเศษรักคนอื่นอย่างขื่นขม
พิการใจไร้หญิงอิงแอบชม
นั่งชานชมหน้าดานขอทานรัก

ไม่'เกินวัน'พ'รง'นี้'ห'รอก'ชี'วิต
ค'ง'ป'ล'ด'ป'ล'ิต'ล'ง'ด'ว'ย'ใจ'ป'ว'ย'ห'น'ัก
ด'ุ'จ'ร'ไ'ญ'ว'า'ต'ิ'ชา'ด'ห'ญ'ิง'ว'ៃ'ฟ'ิง'พ'ัก
โ'อ...ไ'คร'จ'ัก'ต'อ'ชี'พ'จ'ง'ร'ี'บ'ว'ៃ

โ'ป'ร'ด'ไ'ห'ท'า'น'ร'ัก'ล'น'แ'ด'ค'น'ย'າ'ก
ผ'ู่'ฝ'ั้น'ฝ'າ'ก'ไ'ฝ'ร'ัก'เจ'ีย'น'ต'ัก'ษ'ัย
ม'ิ'ค'ย'เก'ีย'ง'เล'ีย'ง'ว'ေ'น'ว'า'เป'็น'ไ'คร'
ข'อ'เพ'ีย'ง'ใจ'ม'ี'ร'ัก'จ'ัก'ส'ม'ป'อง

ม'ั่ว'ช'ัก'ช'ำ'ร'ำ'ร'ៃ'อ'า'จ'ใจ'ร'ำ'ว
ห'າ'ก'ไ'ด'ข'ำ'ว'ย'າ'จ'ก'อ'ก'ก'ล'ိ'ด'ห'น'อง
ส'ိ'น'ชี'ว'า'ต'ม'်'ข'າ'ด'ค'น'ส'น'ใจ'ม'อง
เม'ื่อ'น'ั'น'น'อง'อ'า'จ'ช'ำ'น'อน'คร'ำ'ค'ร'ว'ญ

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

รอ ทานรัก

หยิบเอาถ้วยกะลามาวางคู่
แอบมองดูจากผุ่อกหัก
นั่งหน้าดามมอซอ...ขอทานรัก
อย่างสิ้นศักดิ์สลดหมดเชิงชาย

เคยผยองมองสาวราวชนม
เพียงแค่ว่ารักขมไม่สมหมาย
ก็เจ็บปวดรวดราวราวเจียนตาย
ตีโพยตีพายรำไรใจพิการ

ราวคนทุกขระทมชมชานหนัก
ขอเศษรักเมตตาตามาสมาน
นั่งคอตกรอหญิงมาทักทาน
ไม่รู้จะรอนานถึงปานใด

ถ้านั่งรอทรมานผ่านคืนนี้
ยังมีสักหญิงที่รักให้
ถึงพรุ่งนี้ถ้าเขาป่วยช่วยอย่างไร
จะมีใครไหนมาเอื้ออาทร

อยากจะมีรักเหลือไว้เพื่อแผ่
สมานแผลที่ดีที่ขาดก่อน
หรือควรจะเฝียวยาอย่างถาวร
คิดสมมุติไม่หยุดหย่อน...แล้วถอนใจ

มองกะลาที่ว่างยังว่างเปล่า
มีมีเงาคนผ่านทานรักใคร
จึงมีอาจารย์เฝียวยาใด
มีรู้ใครมอซอ...หรือพอกัน

.....

"ให้ยากะลาเปล่าเหงารัก
คอยคนทักรักทานรวมसानฝัน
ชายมอซอรรี่ชั่วชีวัน
แบ่งรักปันคนเหงาเฝ้ากะลา"*

* ประพันธ์โดยคุณประหยัด พันธะศรี

รักหลอกกับดอกจาน

แลทุ่งทองหมองไหม้ฤทัยหวน
ภาพความฝันลบเลือนเลือนสลาย
วูบลมแลงรอนผาวราวเจียนตาย
สุดเสียดายสายสวาทที่คลาดแคลว

แดงดอกจานบานแย้มดังแต้มแต่ง
ตอลมแลงริกิ้วเป็นทิวแถว
รอยสลักรักเกิดครั่งเพริศแพรว
ไม่เหลือแล้วสุขสม...ไต่รมจาน

วิหคน้อยคอยใช้ลิ้มไล่รส
บุปผาสดหมดงามแห่งความหวาน
ไปอีกดอกเต็มด้าจนสำราญ
แล้วก็พานผกผันบินลับไกล

โอ้ เจ้าจานดอกแดงเสียแรงรัก
มาสูญเสียดีเสียพลควรไฉน
เฝ้ารักเฝ้าถนอมตั้งจ่อมใจ
วิหคไยได้ชม...คนชมทรวง

เขาคงลืมรสหวานดังจานดอก
ด้วยการหลอกคนที่พี่หวังหวง
แล้วทอดทิ้งดูจางผ่านนงกลาง
อยากจะทวงมาถนอม...พร้อมอภัย

เก็บดอกจันทอกย้าพราพิณิจ
ด้วยความคิดร้อนทมิสดไส
ดอกจะสวຍแบ่งบานสักปานใด
มิซึ่งใจเหมือนที่เคยมีเธอ

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

สวดยดอกจาน

ดูจดังทองธรรมชาติพิลาสล้ำ
บุปผชาติทองคำประจำถิ่น
ชดเชยความขาดแคลนบนแผ่นดิน
ดอกไม้ปิ่นพิภพสยบแสง

ดั่งเทพผู้ประเสริฐเลอเลิศศิลป์
เป็นมาลินอินทรามาเต็มแต่ง
ประจทามาลีสีส้มแดง
ให้บานเกรงแข่งแดดแผดอรอรุ่ม

ใบชาดน้ำทิ้งต้นจนเว้งว่าง
ต้นจึงสร้างดอกเด่นเป็นพวงพุ่ม
กลีบส้มแดงแต่งจัดได้รัดกุม
บานเป็นกลุ่มเป็นช่อล่อภมร

ตั้งจะเกลื่อนเกลื่อนร้อนให้ผอนแผ่ว
คินผองแผ่วขึ้นบานเชนกาลก่อน
ดุจดอกไม้ได้ช่วยอำนาจพร
ให้อีสานผ่านตอนร้อนราวไฟ

แดงดอกจานบานแมนแทนความหวัง
เป็นพลังชีวิตปลูกขวัญใหม่
มิปล่อยคน-แผ่นดินสิ้นอาลัย
แต่งแต้มใจอีสานหวานละมุน

เธอคงจำ**ดอกจาน***อีสานสวย
วันที่เราอยู่ด้วยช่วยกันวัน
เก็บกลีบจานมาสลัก "ฉันรักคุณ"
ตาอบอุ้มมองสบแล้วหลบตา

สวยดอกจานหวานล้ำจำได้ไหม
เธอห่างไกลดอกจานนานนักหนา
เคยหรือไม่ว่าใจวิลถื่นท่องนา
คนคอยท่าตาหม่น...ไต่ต้นจาน

* ดอกไม้ประจำจังหวัดอุดรธานี

เศษดอกโสน

ดอกโสน*บานแย้มแสดมทุ่งกว้าง
หลดลอยควางกลางบึงลอยถึงไหน
โสนเอยดอกน้อยเอยเฝ้าลอยไกล
พร้อมหัวใจดวงหนึ่งรำพึงครวญ

เคยประดับริมคลองคะนองรัก
กลับถูกผลักรักซ้ำสุดกำสรวล
เคยนิยมชมทุ่งฟุ้งอบอวล
กลับแปรปรวนเหินห่างรักหมางเมิน

ไม่มีใครแลเหลียวดูเปลี่ยวนัย
โสนน้อยนารักดูซุกเขิน
มียอมมองสบตากมหนาเดิน
ช่างนานเนิ่นวันหนึ่งราวถึงปี

จะหาใครที่ไหนมีใจรัก
กับซากหักในมโนโสนนี้
หลงคำหวานบานแย้มแกล้มวจี
สมฤดีจรจากด้วยยากจน

โสนอย่าร่ำร้องให้หมองเศร้า
เขาชมเจานอกนั้ดคราขัดสน
แล้วทิ้งเจ้าเฝ้าถิ่นไม่ยินยล
เก็บกมลซื่อสัตย์เทียมทัดทรวง

ดอกโสนบานแย้มแกล้มขยาด
บุปผชาติอย่าหม่นมีคนหวง
ถนอมช่อหอกลิ้นถวิลควง
รักมิลวงหวงบาง...ชายข้างบึง

*ดอกไม้ประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

ดอกโสนโสภา

เป็นช่อช้อยห้อยอร่ามยามฝนชุก
สีเหลืองสุกปลุกทุ่งรุ่งกระจ่าง
แถวขอบบึงซึ่งขึ้นยืนริมบาง
บานสวางสวยงามยามบ่าย-เย็น

ชายข้างบึงซึ่งหมายจะได้ลิ้ม
จึ่งยืนยืมมองมาหลายคราเห็น
แต่เฝ้ามองนานเนิ่นเกินจำเป็น
เลยวันเพ็ญสองครั้งยังเพลिनมอง

ลมหนาวโชยโบยโสน...โงมิได้
ฝากเมล็ดไว้กับดินวิญญาณล่อง
ชายข้างบึงซึ่งยังหวังเคียงครอง
จึ่งร่ำร้องว่าโสนแสนโง่งม

เขาคิดว่าโสนง...ทิ้งถิ่น
ตามภุมรินถิ่นอื่น...จึงชื่นชม
โววายว่าโสนดอกถูกหลอกชม
ทั้งทั้บมร่ำไรเสียใหญ่โต

พอฝนใหม่อาบลานดอกบานแจ่ม
เขายังแสรังสังเวช...เศษโสน
เอ่ยคำปลอบชอบกล...คนมโน
กล่อมหัวใจไซ้ไซ้โสนน้อย

เพราะรักชายข้างบึงจึงคืนกลับ
โสนยังถูกสับเสียยับย่อย
เพราะรักคนซื้อบื้อที่ดื้อคอย
โสนลอยก็ไม่หลง...ลงริมบึง

หาไม้ได้บอกรักไม้

คืบไขไซไสนวลชวนเคลียเกล้า
แต่หัวใจแสนเศร้าเฝ้ากำสรวล
เหม่อมองเมียงแมกไม้มีมากมวล
จิตรัญจวนหวานหอมยามดอมดม

ดูจหัวใจไหลหลงในดงดัก
กระหายรักวักดื่มจนลืมหม
ราวภมรอ่อนโลกลืมหมไศกตรม
ลืมหารมณ์ชมชื่นลืมหมคืนวัน

ดงดอก "รัก " ดักคนฉงนนัก
จิตประจักษ์รักทุกข์และสุขสันต์
พิชักรุ่มสุขทรวงราวบ่วงทัณฑ์
จึงเจียบงันงดปากบอกฝากรัก

ตั้งมานพรบเราคอยเฝ้าเอย
ยากเฉลยเผยคำจึงซ้ำหนัก
เอยเบาเบาเราสองคงต้องพัก
เพื่อใครจักแอบฟังเสียมขลังคำ

แสงจันทร์นวลชวนปลื้มลิ้มเศร่าสร้อย
จึงเรียงรอยถอยถกอกถล่ำ
"หามิได้บอกรักไม" ปากไวอำ
แทแต่งคำล่อหลอกบอก "รัก" เธอ

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

๒ แกล้งหลอกแทบอกรัก

เมื่อฉันเขียนกลอนบนคนชอบหลอก
ที่เพียรบอกรักฉันทุกวันวี
อยากให้เขา "บอกเลิกรัก" ฉันสักที
เธอได้มีความเห็นเป็นแนวนำ

ว่าบอกรักพรา้เพรื่อเชื่อมิได้
รักมิใช่พิสูจน์ด้วยพูดพรา้
รักอยู่ในวิญญานการกระทำ
มิให้ฉันกล้าเชื่อคำใคร

คีนี่ดูราวเธอละเมอฝัน
คีนแสงจันทร์สีนวลชวนหลงใหล
เอ๋ยเบาเบาเราสองต้องเข้าใจ
จงอย่าเอ๋ยคำใดเดียวใครยิน

ฉันเชื่อเธอทุกครั้งจึงนั่งเฉย
เธอกลับเอ่ยวลีที่เหม่หมื่น
"ห้ามได้บอกรักไม" ไยเล่นลิ้น
กล่าวคำดื่นลิ้นหลอกเพื่อบอกรัก

ฉันได้ฟังทั้งงทั้งสงสัย
เพราะคำใครสอนสั่งยังตระหนก
แต่ในความรู้สึกแอบทักทัก
ยากจะปลักรักเธอบอกให้ออกไป

"สอนฉันเองแท้แท้มาแต่ต้น
ว่าถาคนบอกรักมักมิใช่
เพราะสิ่งที่เขาบอกมักหลอกใจ ?
แล้วทำไมเธอบอก....หรือหลอกเอง"

รักลวงหนองเวลา

วันเวลาล่วงไปเหมือนไร้ค่า
กับคำว่า รัก รัก จนหนักอก
เก็บมาคิดเข้าคำเจียนซ้ำฟก
ปลงไม่ตกหมกไหม้หทัยตรม

คนละสุดขอบฟ้าผูกกัน
เผ้าไฟฝันคำคืนคิดชื่นชม
อยากอยู่ใกล้เชยชิดได้พิศชม
ฟังคารมฉอเลาะเพราะจับใจ

จึงเป็นคนเหม่อลอยคอยชะเง้อ
บางทีเพ้อรำพันจิตหวนไหว
เพราะต้องฤทธิ์พิษรักปักทรวงใน
ดังคนไขห่อเหี่ยวรอเยี่ยวยา

เมื่อประตูแห่งกาลเปิดมานรัก
จึงประจักษ์ในกลคนมูสา
หลอกให้รักข้างเดียวเปลี่ยวอูรา
เวทนาดวงจิตที่ผิดทาง

สูญเวลาเสียเปล่าไม่เข้าท่า
กับมารยาพลิกละเพลงที่สร้างสรรค์
ช่างแนบเนียนเสียจริงอิงอำพราง
รักแอบปางสิ้นซากมียากยล

เสียดายคืนวันวารถูกผลาญพร่า
วันเวลาลวงลับลวงสับสน
พายุรักหักหายคลายกมล
ขอตั้งต้นใช้คา...เวลาทอง

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

รักหลอกนอกเวลา

มีเคยทอดทางไกลด้วยใจเชื่อ
รักอยู่เหนือมา นฟ้ากว้างกว่ากว้าง
เชื่อว่าความรักแท้มีแพทาง
สิ่งกีดขวางทางขาดมีอาจทาน

ไกลกันสุดขอบฟ้าผูกกัน
ความใฝ่ฝันดันดันเดินพ่นผ่าน
ฝ่าหวงน้ำขามเมฆเสกวิมาน
ด้วยรักหวานกานทกลอนอ่อนรำพัน

หวังเวลาที่ผ่านนับนานเนิ่น
นั้นบังเอิญหลงไห้รักในฝัน
คิดว่าเป็นรักแท้ไห้แก่กัน
จึงผูกพันดันดื้อถือสัจจา

เมื่อความลับที่ซ่อนถอนสลัก
จึงประจักษ์ในกลคนมูสา
เป็นเพียงรักหลอกหลอกนอกเวลา
ในวิวาท์สุขสันต์อันแสนกล

ทุกทุกยามความเชื่อย่อมเหนื่อฟ้า
ใจที่มีศรัทธาอาจฝ่าฝน
ตกอยู่ในห้วงรักมักดิ้นรน
หลงคำคน โง่จั่งไม่ฟังใคร

ความรู้สึกที่ทุ่มไม่คุ้มค่า
เสียเวลาเปล่าป्ली...นี่เรื่องใหญ่
เวลาอันเนิ่นนานที่ผ่านไป
คือวันวัยไม่มีวัน...จะผันคืน

๒ กรงนกแก้ว

บินลับไปเสียแล้วนกแก้วพี
ปล่อยให้กรงฤดูพีเจียบเหงา
คงไม่หวนกลับกรงหลบลำเนา
เสียงดุเหว่าดุจเยยคุชยจร

สาธิตกาแก้วใจโยพลัดถิ่น
เคยถวิลกรงชายมาถายถอน
เสียแรงรักถนอมใจให้เป็นคอน
กลับตัดรอนไปลับมิกลับมา

๒ ๒
กรงนกแก้วแคลวคลาदनิราศนก
กรงห้วงอกชลนัยน์ไหลทวมหน้า
แต่วันพรากจากนุชสุดโสภา
นับเวลากรงเกายิ่งเศราตรม

เผ้าทบทวนความหลังครั้งเคยสุข
เจ้าเคยปลุกปลอบใจใครชื่นชม
ด้วยจริตจรียาน่าชื่นชม
โอ้ ตากลมลมไหนพาไหวเอน

จึงลืมน้อมอกชายเดียวดายยิ่ง
ขาดที่พึงเชโซไรโล่เขน
ให้ออกชายตายซากดูจกากเดน
เหมือนประเคนให้แรงมาแย่งกิน

กรงหัวใจกรงนี้ไม่มีค่า
สาธิตาแก้วใจไม่ถวิล
จะปิดกรงอีกหนไม่ยลยิน
เลิกหลงลืมเจ้าแล้ว...นกแก้วเอย

ประพันธ์โดย...คุณประหยัด พันธะศรี

๒ วาสนานกแก้ว

ใครกันหนอคลอเคล้าเย็น-เข้าถึง
สอนคำซึ่งนกน้อยมิค่อยประสา
ให้พูดคำสำคัญทุกวันมา
จนนกเริ่มเคลิ้มคาคำว่า "รัก"

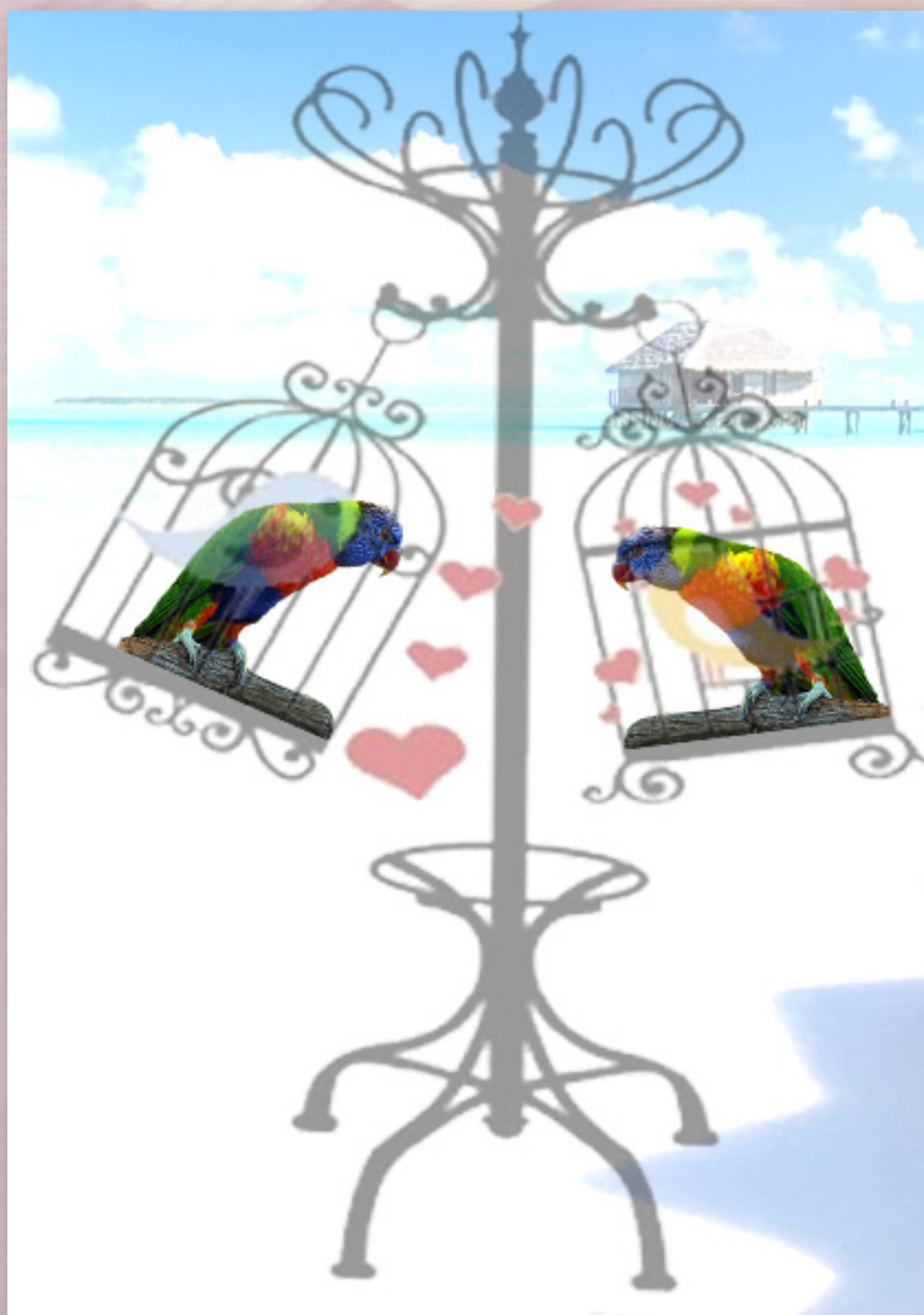
พอนกพูดได้คล่องท่องได้แม่นยำ
อยากตอบแทนแม่นผู้รู้ตระหนักร
คนที่เคยสอนสั่งอยากฟังนัก
ไยจึงปลั๊กนกออกไปนอกกรง

หัวใจนกอกหักเขาปลักไส
สุดอาลัยใจกระจุกเป็นผุยผง
นกจะอยู่อย่างไรในไพรพง
เคยเกาะคอนนอนกรงคงชมชาน

นกจะพูดคำอื่นได้...มิใช่แน่
คงพูดแต่คำเคยเอ๋ยสื่อสาร
มีอาจจำคำแทนแม่แสนนาน
จำแต่รักดักดานที่ผ่านมา

วันนี้เขาเป็นต่อหนอนกแก้ว
คงไม่แคลวกรงใจปิดใส่หน้า
รักเคยเป็นมธุรพจน์หมดราคา
วาสนาของนกก็ตกตาม

บินไปเกิดเตลิดพลาดอาจปีกหัก
แต่รู้จักโลกกว้างทางคนหยาบ
จงมุงมันพันฝ่าพยายาม
หากอยากถามชาวกรง...จงหักใจ

ฝากอะไรในบางฝัน
แทนของกำนัลวันเธออ่าน
มีบางอะไรในกลอนกานท์
ผสานผสมอารมณ์กลอน

เพลงพากย์

เมื่อเพลงพากย์สูญสัจต์ระบัดสิ้น
เพียงลมลินเลศลวงพรางบ่วงชิง
เข้าพันเกลียวกระหวัดผูกมัดตรึง
ใจดวงหนึ่งแทบแตกลงแหลกลาญ

ถอยความคำสาบานฝากผ่านฟ้า
สิ้นคุณค่าความนัยตั้งไฟผลาญ
อีกสัญญาสัจจะบรรพกาล
คราพนवारปรักป่นลอยปนลม

เพียงรอยเศร้าแอบอำในสำนึก
ทูกู้สึกเตือนตื่นด้วยชื่นชม
ยามยอนยลเพลงพากย์ที่ฝากปม
แสนระทมดวงมานทุกวารวัน

สิ้นดวงสุริย์เบิกบทแสงสดใส
อาบทรวงในเปลี่ยวกว้างกลางวสันต์
มานหม่นเทาโอบคลุมตั้งกุมกัน
ให้อนันตกาลหม่นทุกหนทาง

จักมิโทษพรหมแดนแม่แสนทุกข์
ถึงเจ็บรูกใจกายมิหายห่าง
เถิดเมื่อรักย่อยยับจนอับปาง
ยอมอ้างว้างกลางโลกอันโศกตรม

เมื่อสิ้นวาสน์ปราศช่วงของบ่วงรัก
จำต้องหักหวานชื่นแม่ชื่นชม
ด้วยเพร่งพากย์ปรักปนล่อยปนลม
คาเคยชมยามชื่นก็ชื่นชัง

เมื่อเพร่งพากย์สูญสัจธรรมบัดสิ้น
ตราบาดาวดินกายชลลงกลบฝัง
สัจธรรมสูญหายทั้งหลายที่พ่ายพัง
มีฝันร้างพจนพากย์ให้ปากทรวง

ประพันธ์โดย...บินเดี่ยวหมื่นลี กวีซีอิ๋ว

วังเวงพากย์

เมื่อหัวใจออกปากฝากคำพูด
ก็ใช้สูตรใส่น้ำตาลหวานปกติ
เรื่องเลศเล่ห์เพทุบายใช้ชานี
มีตำหนิก็เพียงพูดด้วยสูตรรัก

แต่คำพูดหวานหวานเมื่อกาลก่อน
ถูกบั่นทอนด้วยกาลเผาผลาญหนัก
จนสัญญาอยู่ยากลำบากนัก
อิงตามหลัก"ความเป็นไปในโลกา"

สิ่งที่เคยจริงจังเมื่อครั้งก่อน
ผ่านบทตอนมากมายทลายคา
มิใช่จะหาเหตุเจตนา
ทุกสิ่งจา"เวลาปลดหมดสัตย์จริง"

ถ้าหากคิดถือโกรธควรโทษฟ้า
ที่ตั้งหน้าเปลี่ยนปลุกแปลงทุกสิ่ง
มีคงที่ คงทาง อย่างตติง
ใช้เพราะหญิงมีรักษาสำเร็จเลย

ถ้าทำได้มีใครไม่รักษา
แต่จากมีสูตรการพูดเฉลย
จะไม่มีใครย่ำคำที่เคย
มีแต่เอ่ยจริงจริงเพื่อสิ่งใด

อันคำพูดสูตรมี "พูดดี" เกิด
พูดแล้วเกิดประโยชน์ เว้นโทษใหญ่
พูดแล้วชีวิตตนต้องพ้นภัย
คนทั่วไปก็ใช้สูตรบางพูดดี

บางคำพูดสมควรจะด่วนพูด
สิ้นการพูดสำคัญบางวันที่
จังหวะเกิดเปิดสูตรพูดทันที
หากไม่มีประโยชน์...ไม่พูดกัน

เมื่อเพร่งพากย์ลากยาวก็ราวขาด
เป็นสิ่งที่ธรรมชาติอาจเสกสรร
ให้หมุนตามเวลามาทุกวัน
คำเคยมัน จังหวะเห...ตามเวลา

ซากฝัน...วันเพ็ญ

เมื่อเป็นเพียงภาพฝันอันไร้หลัก
โยทีกหักหักหาญด้วยการฝัน
ยังมีมีไฉจริงสักสิ่งอัน
กลับรำพันรำพึงถึงประธาน

สัญญาลมสัญญาแสงที่แต่งฝาก
เพียงสัญญาลมปากฝากคำหวาน
ยังมีได้เห็นประจักษ์สักวิมาน
ยังมีมีแม่ฐานวิมานลอย

เจ็บด้วยเหตุอันใดใครควรเจ็บ
ใครแนมเหน็บสารพัดกัดไม่ปล่อย
ใครกันแนใจดำใครสำออย
กล่าวเรียงร้อยถอยเหน็บเหมือนเจ็บจริง

จึงจ้งใจทิ่มแทงกลั่นแกล้งโหด
เหมือนลงโทษรุนแรงแทงใจหญิง
รีบกล่าวคำตำหนิบนตติติง
ว่าถูกทั้งถูกขวางได้อย่างไร

"ตัดความรักกลมมที่คมปาก
คงมียากแค่ตัวก็ตัดได้
มิต้องฟังคมคำสาตราใด
หักอาลัยเลื่อนเลื่อนก็เหมือนกัน"

ก็คิดเองเออเองบรรเลงหวัง
จะสร้างรังรวมอยู่เป็นคู่ขวัญ
วาดความปรารถนาสารพัน
แบบเพื่อฝันไร่หลัก...รักฤาฟัง

ยังมีได้ขึ้นรูปให้วบบ
ติตระนาบอยู่เลยมีเคยตั้ง
ยังอยู่บนปนเลอะฝุ่นเกรอะกรัง
อย่าใช้คำว่า "พัง" ยังมีควร

อันมาลีหรือรุ่งในทุ่งเพื่อ
แม่เลิศเลอมากมายยากสงวน
เพียงอากาศเล่นแฉลมแปรปรวน
ภาพฝันส่วนที่ฝัน...พลันลบเลือน

คาราหลบเงา

ดาวดวงน้อยค่อยแสง...จะแข่งโสม
เป็นเพียงโคมกะพริบแสงริบหรี่
เจียมจนแทบแอบซุ่มมูมราตรี
แต่หวังดีให้เธอเสมอมา

ไม่เคยพอต่อเลย...แม่เคยเห็น
ดวงจันทร์เพ็ญเด่นเลอเสนอน้า
ยามที่เธอกับจันทร์พันธนา
ดวงดารามืดดับ...ใจยับเย็น

อยู่มืดมิดยืดยาวมูมหาหวาง
หัวใจดาวราวรวงหวางหาเห็น
อยู่กับความอดทนจนนานเกิน
วาสนา ชะตาเมิน เดินหนีดาว

จนยอมรับกับชะตา ณ ครานั้น
คราฟ้าแผ่นดินอันเจ็บและเหน็บหนาว
ยอมพ่ายแพ้แก่จันทร์อันสกา
วความเจ็บปวดรวดราว...ดาวชาชิน

ยิ่งสิ้นหวังหลังเธอละเมอหา
ดวงจันทร์ราสูกไสหัวใจหิน
ซึ่งมิใส่ใจคนบนพื้นดิน
เพราะถวิลเทวัญในชั้นฟ้า

ยิ่งเจ็บปวดรวดราวมากเท่าไหน
ยิ่งเข้าใจดาวชาด...วาสนา
หัวใจดาวเจียนชาด...ปาดน้ำตา
ไอดาราหลบเงา...เขาไม่มอง

คนอ่อนแอ

อันชีวิตคนเป็นยามเห็นเมฆ
ซึ่งอาจเสกฝนดูพายุลม
อาจจะต้องเงยหน้าหาเงื่อนลม
พินิจทิศทางลม งามค่านวณ

จะต้องเตรียมรับมือหรือวิงหนี
หากยื่นโตโอกาสมีสักกี่ส่วน
เมฆก่อตัวแนวตั้งยิ่งแปรปรวน
เกิดกระบวนฟ้าผ่ามาแน่นอน

จะยื่นให้ฝนคลั่งหลังรดหัว
หรือสมควรจะกลัวหัวหดก่อน
ถ้าหากยังเป็นผู้รู้สังวร
อาจรีบถอนทั้งตัวและหัวใจ

แต่ฉันยืนก้มหน้าร้องว่าเจ็บ
แม่หนาวเหน็บเต็มทีหาหนี่ไม่
ก็เหมือนอย่างสามขุมลงหลุมภัย
ซึ่งมีนัยเจตนาฆ่าตัวตาย

แต่แก่งทั้งเรื่องราวไว้วกล่าวหา
ราวถูกฆ่าซ่อนนัยจนใจสลาย
ตัวมิกลายอมรับเพราะอับอาย
แท้เป็นฝ่ายอ่อนแอแพตนเอง

มิกล้าตัดใจหนีไปที่อื่น
ยังยอมยืนฝืนทนคนชมเหง
มียอมตัดพันธะที่กะเตง
อยู่อย่างเกรงและกลัว....ชั่วนิรันดร์

ปลอบ

ออกมาเย็นใจแขวนแขนคอตั้ง
มานเมษยังบังตาฟ้ามีดหม่น
อาทิตยาสาแสงแต่งเบื่องบน
จึงทำเลเมทีนิตลสีหม่นมัว

ลมกรรโชกโยกไผ่ไหวเอนลู่
คนยืนดูคุณคลองหนองสลับ
เห็นฟ้าแลบแปลบไฟตกใจกลัว
กายสั่นร้าวชั่วฟ้าผ่าเปรี้ยง!ดัง

เสียงสายฟ้าผ่าเปรี้ยงเพียงพิฆาต
ดูจรัฏุกตัดขาดจนพลาดหวัง
ความฝันผูกถูกตัดทิ้งอย่างจริงจัง
สายฝนหลังในอกตกท่วมใจ

ยีนเสียงคนหม่นหมองร้องกลางฝน
ข้างน้ำแปลกพิกลคนหม่นไห้
เดียวโดนฟ้าผ่าเปรี้ยงเสียงทำไม
เข้าข้างในเถิดพี่...มีเพื่อนร้อง

พอเห็นเขารำไห้เราหายเศร้า
พอกันทีเงาเศร้าหม่นหมอง
ฝนจากฟ้าซาแล้วแถวคูคลอง
น้ำตานองต่อไปทำไมกัน

พวดานฟ้าจำแถมแอร่มเรือ
มีหลงเหลือนิยามความโศกศัลย์
ฝนในอกตกได้ใช้นิรันดร์
ต้องมีวันสิ้นสายสลายเลื่อน

คิ่วปิด-ไซคี มีข้อคิด

อ่านไซคี-คิ่วปิดแล้วคิดต่อ
เพื่อหาข้อควรเชื่อจากเนื้อเรื่อง
การได้ฟังได้ยินใช้สั่นเปลือก
อาจประเทืองความคิดไร้พิษใด

เมื่อมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่
ความอยากกรูอยากเห็นเป็นวิสัย
แต่อยากกรูอยากเห็นนั้นเป็นภัย
ถ้าหากไม่รู้กะหรือประมาณ

การเป็นคู่อยู่ครองของชายหญิง
ซึ่งความจริงสุขล้ำชื่นฉ่ำหวาน
ความเชื่อใจเชื่อมั่นช่วยบันดาล
คู่แต่งงานราบรื่นอยู่ยืนยาว

ชีวิตคู่ ไชยดี ไม่มีสุข
ต้องทนทุกข์ปวดเจ็บและเหน็บหนาว
เพราะอยากรู้สิ่งซึ่งไม่ถึงคราว
เธอจึงก้าวสู่เหวแห่งเปลวไฟ

ความผิดขั้นอกุศลภูมิจิตคู่
มีอาจอยู่ถาเชื่อมั่นกันมิได้
เมื่อถึงคราวคิวปิดเธอผิดใจ
จึงหนีไป ไชยดี ถึงที่ตาม

ถึงสุดแสนทรमानชมซานหา
แม่ต้องลยธาราฝ่าพงหนาม
ยอมแม่เสี่ยงชีวาพยายาม
ไม่มีความย่อท้อ...ขออภัย

เพราะคิวปิดยังรักสลักจิต
จึงมีคิดเคื่องโกรธยกโทษให้
กลับเป็นคู่ชีวิตกันต่อไป
ความจริงใจนั้นมอบต่างตอบแทน

การประครองชีวิตคู่ให้อยู่รอด
ต้องตาบอดหูหนวกบวบกหนักแน่น
ถ้ารู้เห็นเป็นต้นตอกลอนแคลน
แมสุดแสนลำบาก...อย่าอย่ากรู

ฝันดับ

เธอฝากกลอนอ่อนหวานหวานใยฝัน
เหมือนหมายมั่นวันอยู่เป็นคู่สอง
ว่ารักมั่นพันเกลียวหวังเกี่ยวดอง
เป็นคู่ครองสุขสันต์ในวันจริง

ด้วยรักถนอมจนหักรักมิหาย
จึงมาดหมายปลัดดันฝันทุกสิ่ง
เพื่อวันที่ขีดแนบอกรอบอิง
ร่วมตั้งหลักปักฝังเฝ้าอิงกัน

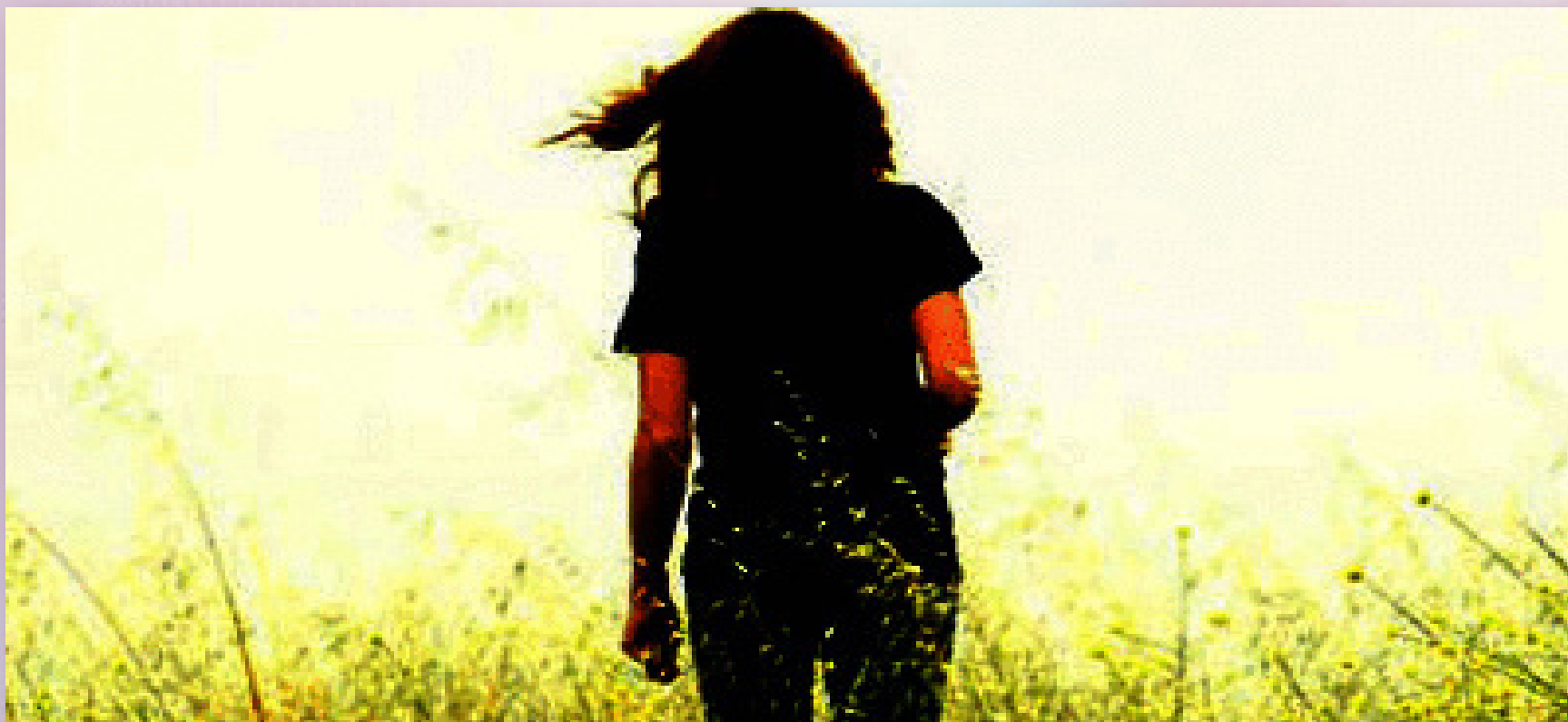
และจุดปลายหมายปองของความรัก
จะแนบหนักปักลงดำรงมั่น
แม่ว่าดูบาจะฝ่าฝัน
ถึงฟ้าสิ้นเปรี้ยงปร้างไม่ห่างกาย

เมื่อแสงทองส่องจาฟ้าสว่าง
วันเคียงข้างอย่างฝันนั้นเฉิดฉาย
ฟ้าหลังฝนพ่นฝันอันตราย
ที่จุดปลายนั้นไม่ก่อเธอเย็นเย็น

ดูจากรมบ่มหัวใจจนไหลหลง
จึงพะวงวาดหวังดังเพื่อฝัน
หวังจะฟังความรักเธอผลักดัน
เดินสู่วันอันอยู่เป็นคู่เคียง

แต่จุดหมายปลายทางยังห่างนัก
และจุดพักตรงกลางมีทางเบี่ยง
แม้จุดปลายหมายมั่นวันรวมเรียง
แต่พอฟ้าผ่าเปรี้ยง ! เธอเลี้ยวเดิน

หลังพายุฤดูโถมโหมพ่นผ่าน
เราชมซานทาเธออย่างเก๋เขิน
หาเท่าไรไม่เจอ...เธอไกลเกิน
ใจยับเยินเดินกลับ....ฝืนดับแล้ว!

บุชาน้ำใจ

นั่งอ่านบทจรณา*น้ำตาไหล
สะท้อนใจเกินห้ามหักความเศร้า
อันอารมณ์โศกศัลย์จนสิ้นเทา
แต่เมื่อเรา "มีตำหนิ" คามีพอ

มีอาจเอามือเประไปเลอะมิตร
จะยิ่งผิดซ้ำซากจากเคยก่อ
มีอนี้มีใครใคร ใส่ใจพะนอ
แม่ใช้น้ำหมดบ่อ มีพอล่าง

ปล่อยเอาไว้ตรงนั้นกับพื้นเก่า
เพื่อให้เราชำระและสะอาด
อาจจะนานปานกับชั้บรอยจาง
หรือหมดทางล้างสะอาดในชาตินี้

ขอเพียงเธอยังผูกผาตสะอาดเอี่ยม
แค่มาเยี่ยมมาเยือน อย่างเพื่อน พี่
โดยตั้งใจหรือบังเอิญก็เกินดี
แม่ใจมีรอยประทับก็รับรู้

และซาบซึ้งจึงตอบด้วย"ขอบคุณ"
เท่าที่ทนความเข้อย่างเหลืออยู่
ด้วยรู้สึกนึกตรองของวิญญู
"ขอยกย่องเชิดชูและบูชา"

กล้วขวัณฺเฐระเจิง

ก้าวมาเป็นน้องใหม่ [thaipoem*](#)

หัวใจเต็มด้วยตั้งหวังและหวั่น
หวังจะอยู่รวมบ้านสานสัมพันธ์
แต่หวั่นหวั่นว่ากลอนจะอ่อนเชิง

อาจจะเป็นแกะดำประจำบ้าน
มาลบลูกคลุกคลานบ้านยุ่งเหยิง
กล้วจะอยู่ไม่กี่วันขวัณฺเฐระเจิง
จนคางเติงเอ็งเอยตองเอยลา

ขอบคุณทุกน้ำใจเอื้อไอรัก
กล่าวท่ายทักเสมอยามเจอหน้า
จนรู้สึกลึกเต็มตื่นขึ้นชีวา
จะจดจำเมตตาจารึกใจ

มีรูจักมักคุ้นแต่อุ่นรัก
ด้วยทนายหักทุกคราที่มาใกล้
อยากจะฝากกลอนกานทนนี้ผ่านไป
ว่าซึ่งในน้ำจิตมิตรไมตรี

มีมากมายที่น้องใหม่ยังไม่รู้
หมายพึงครูผู้การุญคืออรุณพิ
จะตักเตือนติติงก็ยิ่งดี
แต่อย่าตีแรงแรงด้วยแกล้งเมิน

เพราะจะเจ็บจนไม่กล้าบอกหน้าอยู่
จะหุดหือัดอัดและขัดเขิน
แค่ไม่หักไม่ทลายก็อายเกิน
ถ้าถึงเมื่อกองสลดหมดเรี่ยวแรง

* www.thaipoem.com

ฉงนเลิฟ

เห็นแค่เพียงหนึ่งเลิฟเขาเสิร์ฟให้
คนรับไว้ตกตะลึงซาบซึ้งยิ่ง
แต่ไม่รู้ความหมายผู้ให้จริง
จึงยังนั่งพิจารณา

ให้เลิฟคนหรือกลอนย้อนทวนถาม
ถ้าเลิฟคนคนงามก็ข้ามหน้า
ถ้าเลิฟกลอนคอนข้างยังค้างคา
กติกานั่นใดหรือไม่มี

ถ้าจะให้เลิฟกลอนคอนข้างยาก
ตัดสินใจลำบากยากเต็มที
ต้องชั่งดูสำนวนไหนใดเขียนดี
ต้องดูนั้น ดูนี้ ดีอย่างไร

ใครที่รู้ความหมายการให้เลิฟ
ที่ใช้เลิฟแบบมีนมีนขึ้นโต๊ะใหญ่
บางคนนั่งรับประทานอาหารใจ
แต่บางคนนั่งโต๊ะเล็กยัง**เกกชิม***

ถ้าให้เลิฟจากการมอง "คนล่องหน"
จะอดทนมองหาจนหน้าทิ่ม
ก็รางเลือนเหมือนคล้ายประพายประพิม
ไม่รู้ยิ้มหรือบึ้งซึ่งพิกล

หรือเลิฟกลอนเลิฟคนบนความเชื่อ
ซึ่งอยู่เหนือข้อสังเกตและเหตุผล
หรือให้เลิฟเล่นเล่นเป็นบางคน
ใครได้เลิฟจนล้น...คนนั้นใคร
(เราให้เลิฟทุกคน...จนหมดใจ)

***เป็นภาษาจีนแต้จิ๋วแปลว่า กลุ่มใจ**

ไม่พร้อมแต่ยอมรับ

แม่เขามีที่หาว่าอึดอัด
แต่พูดชัดจริงจังกวาคั้งไหน
"เราจำเป็นต้องยื่นส่งคืนใจ"
โดยที่ไม่รีรอให้ตอรอง

แม่ว่ายังไม่พร้อมแต่ยอมรับ
ว่าใจกลับคืนมาหาเจ้าของ
มาให้เหมือนน้อยนอยค้อยประคอง
ปลอบหัวใจทุกห้อง...อย่ารองเลย

ถึงน้ำตาจะตกอกกักตุนอง
ถึงจะร้องรำบางอย่างเปิดเผย
แต่นัยน์ตายืนยัน "มัน" อย่างเคย
พร้อมกับเอ่ยใสหนว่า "ขอบคุณ"

ถึงจะไม่มีเขา เราอยู่ได้
การร่ำไห้เพียงจิตคิดของขุน
อาจเป็นดวงชะตาเกื้อการุญ
หรืออาจบุญหมุนเขาพนเราไป

นี่คือแก่นใจจริงของหญิงมั่น
มีมีวันหมิ่นตัวก้มหัวให้
แม่น้ำตาทวมอกตกอย่างไร
แต่จะไม่อ่อนแออย่างแนนอน

ใครคือผู้มีชัยใครสูญเสีย
อาจเฉลี่ยไม่รู้ดูไปก่อน
ฉากโศกศัลย์วันนี้อาจมีพร
ให้ถึงตอนชีวิมีโชคจริง

เกิดเป็นคนบางที่ก็มีแยะ
มียอมแพ้บางที่ก็มีหยิ่ง
มีฉากรากฎมิตนจนตึง
ซึ่งเป็นสิ่งอิงเหตุผลในตนเอง

ผู้เขียน ปริญญา อินทร์อุดม
มศว. ประสานมิตร

มีผลงานบทกวีได้ตีพิมพ์
ในนิตยสาร

- ต่วยตูน
- สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
- กุลสตรี
- หญิงไทย
- สกุลไทย